

Dingwall met de bus door stokertje

Op een zon overgoten dag vertrokken er twaalf mijnenvegers van de marinehaven te Dundee en koersten naar het noorden, naar de zee voor de Moray Firth.

Daar zouden we zes weken lang het hele gebied afzoeken naar mijnen. Tijdens het actief vegen mocht niemand beneden het H-dek in zijn kooi slapen. En alle slaapverblijven lagen onder dat dek. Het betekende dat bemanning die vrij van dienst was sliep op de banken in het dagverblijf of in de gangen. Het stuurhuis lag vol met snurkende maten en bij rustig zonnig weer werd er zelfs aan dek gepit. Maar dat was het op die breedtegraad niet vaak. Het enige wat er tegenover stond was dat de chef extra maaltijden klaarmaakte om ons nog enigszins te verwennen en van de marine kwam de weelderige bijdrage van veertig gulden gevarengeld per maand.

Na die weken was ik blij dat we Cromarty op Black Isle in zicht kregen en onder begeleiding van een grote groep bruinvissen koersten we naar Invergordon voor een welverdiende rustperiode. Ik liep naar mijn stapmaatje, de korporaal konstabel, en ik vroeg 'Wat doen we? Blijven we in de stad of gaan we op pad?' 'Wat denk je?' vroeg hij en we gingen zoals ik al verwacht had de wal op, op zoek naar een busstation. Die was snel gevonden en ik keek op het bordje van de bestemmingen. Het maakte mij niet uit. Dit had ik al zo vaak gedaan in Schotland dat elke busrit een reis door een mooi landschap was. Ook de eindbestemming was mij om het even. Als ik maar in een ander stadje of dorpje was, een goed restaurantje kon vinden en op tijd de bus terug kon pakken. Dat laatste werd later op die dag keurig door een Schotse opgelost.

Ik zag Dingwall en Strathpeffer op een bordje staan. "Weet je wat we doen? We nemen een kaartje voor Strathpeffer, stappen onderweg in Dingwall uit en als het niks is gaan we verder. Mee eens?" vroeg ik aan de konstabel. Hij stemde in en wij stapten in, op weg naar Strathpeffer. Het was heerlijk weer in Dingwall en op het centrale pleintje in de stad liepen de mensen van het zonnetje te genieten. We slenterden wat door de straatjes, zagen een 'Fish and Chips' tent, namen een portie en een lagerbiertje op een terrasje. De huizen van donkergrijze natuursteen en gebouwd of ze er al duizend jaar staan en over tweeduizend jaar nog. We hadden het gezien en stapten op de bus naar Strathpeffer, weer een prachtig maar kort ritje door de highlands en lieten de Cromarty Firth achter ons.

Tegen de avond hadden we ook dit stadje gezien en zochten een restaurant op om te eten. Geen Haggis, de traditionele hap hier, maar gewoon een porkchop met friet en salade, geserveerd door een serveerster die graag een praatje wilde maken. Wij ook. Onze chef zou in huilen uitbarsten als hij dit zag. Ik rekende af en tot mijn verbijstering zag ik de bus naar Invergordon voor onze neus de hoek om verdwijnen. We stonden daar, met al onze ervaring van vreemde landen en steden en een grote mond, verloren op een donker pleintje ergens in Schotland. Een auto passeerde ons, stopte en kwam achteruit terug rijden. Een vrouw stapte uit en liep naar ons toe.

Het was de serveerster uit het restaurant waar we hadden gegeten en waarmee we in een gesprek waren geraakt. We maakten ons probleem duidelijk waarop ze zei, 'Ik woon in Dingwall maar breng jullie wel even door naar het schip. Wat een mens. Zonder dat ze het wist had ze ons voor grote problemen behoed want achterzeilen bij ons schip als het naar

zee vertrekt levert een zware straf bij de marine op. We propten ons in het kleine wagentje en kletsten de hele weg terug haar de oren van het hoofd en zij de onze. Aan de kade stapten we uit, vroegen haar of ze nog wat wilde drinken maar antwoordde dat ze terug ging naar man en kinderen, in Dingwall. Wij bedankten haar uitbundig en vanaf dat moment, hoewel ik al vaker in dit land was geweest, wist ik dat ik Schotland en de Schotten later nog vaker zou gaan zien. Jaren daarna was ik als burger op zoek naar het restaurantje maar helaas, er was nu een Kebab tent gevestigd. Ik ben maar door gelopen.